

เรื่องของนายแพทย์บริกส์

เรียบเรียงโดย คุณเจริญ บุญยจันทร์านนท์

เรื่องของนายแพทย์วิลเลียม อัลเบิร์ต บริกส์ นี้ คุณสติเวน ดี. คิง เหลนยาของคุณแอนนาเบล คิง บริกส์(ผู้เป็นภรรยาของนายแพทย์บริกส์) ได้รวบรวมจากต้นฉบับลายมือจดหมายที่นายแพทย์บริกส์ เขียนโต้ตอบกับสมาชิกครอบครัวของท่าน รวมทั้งต้นฉบับรายงานที่นายแพทย์บริกส์เขียนถึงคณะกรรมการมิชชั่นโพ้นทะเลของคริสตจักรเพรสไบเทเรียนแห่งสหรัฐอเมริกา บทความหนังสือพิมพ์บทกวี และภาพถ่ายต่างๆ ที่นายแพทย์บริกส์เป็นผู้บันทึกไว้เอง เอกสารที่คุณสติเวน คิง ได้รวบรวมไว้มีทั้งหมด 12 เล่ม

นายแพทย์บริกส์ เป็นแพทย์มิชชันนารีชาวแคนาดาที่มาปฏิบัติงานในประเทศไทยสยามเป็นเวลาประมาณ 28 ปี(ค.ศ. 1890-ค.ศ. 1918) ในช่วงเวลา 10 ปีแรกท่านได้ทำงานกับสถานีมิชชันเมืองละคร (ปัจจุบันคือจังหวัดลำปาง) ต่อมาได้รับมอบหมายให้ไปจัดตั้งสถานีมิชชันเมืองแพร่(จังหวัดแพร่) หลังจากเสร็จภารกิจก็ได้ย้ายกลับเมืองละคอน ในปี ค.ศ. 1900 ท่านได้รับมอบหมายให้ไปปฏิบัติงานกับสถานีมิชชันเมืองเชียงราย(จังหวัดเชียงราย) ท่านได้อยู่ปฏิบัติงานที่เมืองเชียงรายเป็นเวลาทั้งสิ้น 18 ปี จนถึงกำหนดลาพักเพื่อไปเยี่ยมครอบครัวของท่านที่เมืองแวนคูเวอร์ แคนาดาในกลางปี ค.ศ. 1918

นายแพทย์บริกส์ ถือกำเนิดจากครอบครัวคริสเตียนที่เคร่งครัด ดำรงตนอยู่ภายใต้การทรงนำของพระเจ้าโดยตลอด ถึงแม้ท่านจะประสบเคราะห์กรรมและความยากลำบากหลายครั้งในการใช้ชีวิตรับใช้พระเจ้าในประเทศไทยอันแสนจะทุรกันดารและเต็มไปด้วยโรคร้ายไข้เจ็บ ท่านก็ไม่เคยย่อท้อ ท่านได้สูญเสียภรรยาคนแรกของท่านด้วยโรคปอด หลังจากที่ได้อาศัยชีวิตแต่งงานกันได้ไม่ถึงปี และเพิ่งย้ายมาทำงานด้วยกันที่เมืองละครได้ประมาณสามเดือนเท่านั้น ต่อมาท่านได้แต่งงานกับ คุณแอนนาเบล คิง (ผู้ได้รับแต่งตั้งให้เป็นครูมิชชันนารีปฏิบัติงานที่เมืองละครในปี ค.ศ. 1892) ในปี ค.ศ. 1893 และนายแพทย์บริกส์ได้รับมอบหมายให้ไปเปิดสถานีมิชชันที่เมืองแพร่

ทั้งคู่ได้สูญเสียบุตรชายคนแรกที่เมืองแพร่ด้วยโรคบิดขณะมีอายุได้ประมาณหนึ่งขวบครึ่งเท่านั้น หลังจากการก่อตั้งสถานีมิชชันเมืองแพร่แล้วเสร็จ ทั้งสองท่านได้ย้ายกลับเมืองละครในปี ค.ศ. 1897 ต่อมาในปี ค.ศ. 1900 นายแพทย์บริกส์ได้รับมอบหมายให้ไปปฏิบัติงานกับสถานีมิชชันเมืองเชียงราย

ที่เมืองเชียงราย นายแพทย์บริกส์ได้ถวายตัวรับใช้พระเจ้าอย่างเข้มแข็งทั้งในงานดูแลรักษาคนเจ็บป่วยของโรงพยาบาลโอเวอร์บรุค และงานประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้า ในช่วงปี ค.ศ. 1900 – ค.ศ. 1912 ท่านเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่ 1 เวียงเชียงราย เป็นเวลาถึง 9 ปี ท่านได้ใช้อาคารโรงพยาบาลโอเวอร์บรุคเป็นสถานนมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์และเป็นที่พักผ่อนและศึกษาพระคัมภีร์ในตอนเย็นวันอังคารและวันศุกร์ด้วย นอกจากนี้ท่านยังได้ช่วยเหลือการเรียนการสอนของโรงเรียนเชียงรายวิทยาคมอย่างไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ครูมิชชันนารีบางท่านถึงกำหนดหยุดพักยาวกลับบ้านเกิดในปี ค.ศ. 1905 มีพวกเงี้ยวจากรัฐฉานของพม่าได้ยกทัพบุกเข้าโจมตีเมืองเชียงราย นายแพทย์บริกส์ได้เป็นผู้นำการต่อต้าน จนพวกเงี้ยวต้องล่าถอยไป (ก่อนหน้านั้น พวกเงี้ยวได้เข้าโจมตีและยึดเมืองแพร่สำเร็จมาแล้ว) นอกจากการออกแบบและก่อสร้างอาคารโรงพยาบาลโอเวอร์บรุคและอาคารพระวิหารของคริสตจักรที่ 1 เวียงเชียงรายแล้ว นายแพทย์บริกส์ยังรับเป็นแม่งานออกแบบและก่อสร้างสถานที่ราชการในเมืองเชียงรายหลายแห่ง เช่น ศาลากลางจังหวัด เรือนจำ ที่ทำการไปรษณีย์ เป็นต้น ในเวลานั้นอาคารบ้านเรือนในเมืองเชียงรายเป็นอาคารไม้ไผ่ หลังคามุงจาก นายแพทย์บริกส์ได้ริเริ่มการก่อสร้างอาคารแบบถาวรโดยใช้อิฐ ไม้และกระเบื้องหลังคา ท่านได้ฝึกหัดช่างชาวบ้านให้ทำเตาเผาอิฐ และกระเบื้องหลังคา สอนการทำงานช่างไม้ ก่ออิฐและฉาบปูน ทำให้ท่านสามารถก่อสร้างถาวรวัตถุดังกล่าวข้างต้นได้สำเร็จ นอกจากนี้นายแพทย์บริกส์ยังได้ทำการวางผังเมืองเชียงราย ตามต้นแบบของกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ประเทศสหรัฐอเมริกา

ในระหว่างที่นายแพทย์บริกส์หยุดพักยาวในอเมริกาเมื่อปี ค.ศ. 1907 ท่านได้รับเงินบริจาคจากคุณเอลิซาเบธ เกสท์ ผู้เป็นสมาชิกคริสตจักรโอเวอร์บรู๊ค แห่งกรุงฟิลาเดลเฟีย รัฐเพนซิลเวเนีย สหรัฐอเมริกา เป็นเงิน 16,000 ดอลลาร์ เพื่อใช้ก่อสร้างอาคารโรงพยาบาลในเมืองเชียงรายได้เป็นอนุสรณ์สถานถึงสามีผู้วายชนม์ของท่าน ท่านที่นายแพทย์บริกส์กลับถึงเชียงรายได้ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1909 ท่านก็ได้เริ่มงานก่อสร้างอาคารโรงพยาบาลทันที งานก่อสร้างแล้วเสร็จในปลายปี ค.ศ. 1911

ในระหว่างปี ค.ศ. 1911 – ค.ศ. 1912 นี้เอง ได้เริ่มมีการรวบรวมเงินจัดซื้อที่ดินบริเวณสี่แยกประตูสลีเพื่อใช้เป็นสถานที่ก่อสร้างอาคารพระวิหารของคริสตจักรที่ 1 เวียงเชียงรายได้ งานปรับพื้นที่และก่อสร้างฐานรากอาคารเริ่มต้นในเดือนมกราคม ค.ศ. 1912 แต่หลังจากนั้นไม่นาน เมื่อก่อสร้างกำแพงอาคารพระวิหารถึงระดับประมาณสองฟุตเหนือพื้นดิน งานก็ต้องหยุดลงเพราะเงินหมด ในต้นปี ค.ศ. 1913 นายแพทย์บริกส์ได้หยุดพักยาวในอเมริกาอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ท่านได้รับเงินบริจาคจากครอบครัวคุณเอลิซาเบธ เกสท์ จำนวน 4,000 ดอลลาร์ เพื่อเป็นค่าก่อสร้างอาคารพระวิหารของคริสตจักรที่ 1 เวียงเชียงรายได้แล้วเสร็จงานก่อสร้างเริ่มต้นอีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ 7 สิงหาคม ค.ศ. 1914 ในวันที่ที่นายแพทย์บริกส์เดินทางกลับถึงเชียงรายได้ก่อสร้างได้ดำเนินไปด้วยดีจนเสร็จแล้ว มีพิธีมอบถวายอาคารให้พระเจ้าในวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 1917

ในช่วงเวลาสี่ปีนับตั้งแต่วันที่ท่านเดินทางกลับถึงเชียงรายได้ในเดือน มกราคม ปี ค.ศ. 1909 ที่ท่านได้เริ่มงานก่อสร้างอาคารโรงพยาบาลโอเวอร์บรู๊คโดยทันทีนั้นนายแพทย์บริกส์ ได้เขียนไว้ในสมุดบันทึกของท่านว่า ท่านได้ทำหน้าที่ศิษยาภิบาลของคริสตจักรเวียง เป็นผู้เทศนาและทำหน้าที่บิดาของมณฑลคริสเตียนทั้งหมด เวลาส่วนใหญ่ของท่านหมดไปกับการทำหน้าที่อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนชาย (ปัจจุบันคือโรงเรียนเวียงวิทยาคม) ท่านเป็นแพทย์เพียงคนเดียวในเวียงหรือในปริมณฑลที่ใช้เวลาเดินทางแปดวันจากเวียง ท่านต้องดูแลหน่วยแพทย์ทั้งหมดของสถานีมิชชัน ท่านต้องรับผิดชอบงานดังกล่าวโดยไม่มีผู้ช่วยเลย นอกจากนี้ท่านยังรับเป็นที่ปรึกษาทางการแพทย์ให้กับกองทหารรัฐบาลในเวียง และได้ช่วยงานผ่าตัดในโรงพยาบาลโอเวอร์บรู๊คดูแลงานในโรงพยาบาลและห้องจ่ายยาในช่วงเวลาที่นายแพทย์ลีออนไปประชุมประจำปีในเมืองน่าน เมื่อท่านข้าหลวงของเมืองเวียงได้ขอท่านช่วยทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาและดูแลงานโดยรวมของแผนกสุขภาพของเมือง รวมทั้งงานซ่อมแซมระบบประปาทั้งหมด และยังขอเป็นสมาชิกของคณะกรรมการสุขภาพ เพื่อดูแลงานสุขภาพภายในเมือง ท่านก็รับคำเชิญด้วยความยินดีถึงแม้ว่าจะเป็นภาระงานของท่านให้มากขึ้นไปอีกก็ตาม

นายแพทย์บริกส์ ได้เขียนบันทึกเกี่ยวกับตัวท่านเองไว้ตอนหนึ่งว่า ท่านเป็นพนักงานหนักตลอดเวลาการทำงาน 28 ปี ในประเทศสยาม ยกเว้นช่วงเวลาที่ลาพักผ่อนในสหรัฐอเมริกาและแคนาดาเพื่อพักผ่อนสาเหตุทุกครั้งที่มาพักผ่อนมาจากลำไส้ คือถ้าไม่ท้องเสียก็เป็นลำไส้อักเสบ ท่านบันทึกไว้ว่าตลอดเวลาที่ใช้ชีวิตอยู่ในสยาม ท่านไม่เคยเป็นอิสระจากปัญหาลำไส้เลย ดังนั้นในช่วงเวลาหลายปีหลัง ท่านต้องจำกัดอาหารอยู่กับข้าวและนมเท่านั้น

การทำงานหนักตลอดเวลาอันยาวนาน ทั้งงานดูแลโรงเรียน งานสถาปนิกและก่อสร้าง ดูแลโรงเรียนงานสถาปนิกและก่อสร้าง ดูแลโรงพยาบาลและห้องจ่ายยา ท่านได้รับการสถาปนาเป็นศาสตราจารย์และต้องดูแลคริสตจักรหลายแห่ง นอกจากนี้ท่านยังรับช่วยเหลืองานของเจ้าหน้าที่ชาวสยามและชาวอังกฤษอีกหลายอย่าง ท่านได้เปิดสถานีมิชชันใหม่หลายแห่ง ต้องเผชิญกับสภาพดินฟ้าอากาศหลายลักษณะและสภาพงานที่ยากลำบาก ท่านได้ฝึกอบรมผู้คนให้เป็นช่างฝีมือ ช่างอิฐ ช่างไม้ ช่างปูน ฯลฯ รวมทั้งได้ฝึกอบรมผู้ช่วยแพทย์ผู้ช่วยงานคริสตจักรและโรงเรียน เพราะไม่มีผู้ใดที่เคยทำงานดังกล่าวนี้มาก่อนงานเหล่านี้เป็นงานหนักที่ทำให้พลังของท่านเหนื่อยล้าแทบหมดสิ้น ในช่วงเวลาสี่ปีหลังจากที่ท่านกลับมาเวียงตามลำพังใน ปี ค.ศ. 1914 ท่านมีความมุ่งมั่นอย่างมากในการทำภารกิจของท่านให้แล้วเสร็จ ถึงแม้สภาพร่างกายจะไม่แข็งแรงสมบูรณ์เท่าที่ควรท่านทำงานทุกวัน เจ็ดวันต่อสัปดาห์โดยไม่มีวันหยุด ท่านเล่าว่าช่วงเวลานั้น สุขภาพของท่านเริ่มทรุด

โทษแต่ท่านก็ไม่มีอาการของโรคติดเชื้ออาหารผิดปกติ ถึงแม้ท่านจะมีโปรตีนในปัสสาวะเป็นบางครั้ง และทำบวมบ้าง บางครั้งก็มีเส้นเลือดปรากฏอย่างชัดเจนจนน่าวิตกที่บริเวณคอ ในที่สุด งานสำคัญๆของท่านก็เสร็จสิ้นลง (รวมทั้งงานก่อสร้างอาคารพระวิหารของคริสตจักรที่ 1 เวียงเชียงราย – ผู้เรียบเรียง) ในขณะที่ตัวท่านอยู่ในสภาพที่อ่อนแรงแรงมากเช่นนี้ ท่านจึงได้ตัดสินใจว่าควรจะกลับบ้าน

ชาวเชียงรายในเวลานั้นมีความผูกพันกับนายแพทย์บริกส์และภรรยาของท่านอย่างลึกซึ้งประหนึ่งบิดามารดากับบุตร (ชาวเมืองเรียกท่านว่า “พ่อเลี้ยง” และเรียกภรรยาของท่านว่า “แม่เลี้ยง”) พวกเขามีความปลื้มปิติอย่างยิ่งที่นายแพทย์บริกส์ได้กลับมาเชียงรายอีก หลังจากที่ท่านได้หยุดพักยาวไปตั้งแต่เดือนมกราคม ค.ศ. 1913 เพื่อพาครอบครัวไปตั้งถิ่นฐานที่ภูมิลำเนาของท่านในแคนาดา เพื่อให้ลูกๆของท่านได้มีโอกาสเรียนหนังสือในโรงเรียน และภรรยาของท่านก็ต้องอยู่ดูแลลูกๆ ที่นั่น นายแพทย์บริกส์ได้เดินทางกลับถึงเชียงรายตามลำพังในวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1914 ท่านได้เขียนจดหมายถึงคุณเอลิซาเบธ เกสต์ (สมาชิกคริสตจักรโอเวอร์บรุคแห่งกรุงฟิลาเดลเฟีย ผู้บริจาคเงินก่อสร้างโรงพยาบาลโอเวอร์บรุคและอาคารพระวิหารของคริสตจักรที่ 1 เชียงราย) ลงวันที่ 23 กรกฎาคม ค.ศ. 1914 กล่าวถึงความประทับใจในการต้อนรับของชาวเชียงรายในการกลับมาของท่าน จดหมายมีข้อความตอนหนึ่งว่า “...นับตั้งแต่ผมได้เดินทางกลับมาถึงที่ผมเกือบจะหันหลังกลับไปครั้งแล้วครั้งเล่า ในขณะที่เราเดินทางถึงท่าเรือต่างๆ คือ ฮอนโนลูลู โยโกฮามา โกเบ นางาซากิ มะนิลา และฮ่องกง แต่ผมเชื่อว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าประสงค์ที่จะให้ผมมุ่งหน้าต่อไป ซึ่งผมก็ทำเช่นนั้น บัดนี้ผมรู้แล้วว่าผมได้กระทำในสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ดูเหมือนว่าผมเป็นที่ต้องการของที่นี่โดยไม่ต้องสงสัย และแทบจะรู้สึกละลายใจที่ได้รับการต้อนรับอย่างดี มีคนมาคอยต้อนรับผมยาวเหยียดหลายกิโลเมตรตามถนนทางทิศใต้ของเมือง และเขาเหล่านั้นยังติดตามผมมาถึงบริเวณสำนักงานของมิชชัน ผู้ที่มาต้อนรับผมมีทั้งนักเรียนชายและหญิง คนสยามและคนลาว ครูที่โรงเรียน ผู้ปกครองของคริสตจักร อดีตคนใช้ที่ผมเกือบจะลืมพวกเขาไปแล้ว คนงาน กลุ่มบุรุษ สตรี และอนุชนคริสตจักร ธงชาติอเมริกัน อังกฤษ และสยามปลิวไสวตลอดเส้นทาง ดอกไม้ไฟงามระยับ ผมจะไม่มีวันลืมแถวขบวนที่เดินผ่านประตูเมืองตรงบริเวณที่ตั้งของคริสตจักรทั้งหมดนี้แล้วแต่เป็นสิ่งที่ผมไม่ควรได้รับ...”

ในจดหมายถึงมารดาของท่านลงวันที่ 24 กรกฎาคม ค.ศ. 1914 ท่านได้กล่าวถึงความต้องการตัวท่านของชาวเชียงราย ดังข้อความตอนหนึ่งว่า “... เมื่อคืนก่อน มีคณะผู้แทนมารอพบผม และพวกเขาชี้ให้ผมเห็นว่า ผมไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ของตนเองหากผมต้องออกจากที่นี่ไปด้วยเหตุผลอื่น นอกเหนือจากปัญหาสุขภาพเท่านั้น ผมชี้ไปที่รูปถ่ายของแม่ที่แขวนอยู่บนผนังห้อง และเตือนความทรงจำของเขาเกี่ยวกับแม่ ภรรยา และลูกๆ ของผม แต่พวกเขาก็มีข้อพระคัมภีร์มาเอ่ยอ้างกับผม พวกเขาพูดว่า พระเจ้าได้ทรงประทานผมให้แก่พวกเขาในฐานะบิดาแล้ว ผมจึงไม่ควรละทิ้งพวกเขาไป ยกเว้นเมื่อพระเจ้าจะทรงเรียกผมให้จากพวกเขาไปเท่านั้น

นายแพทย์บริกส์ได้อุทิศทั้งชีวิตของท่านให้กับประเทศสยาม นับตั้งแต่วันที่ท่านเรียนจบแพทย์และได้รับแต่งตั้งให้เป็นแพทย์มิชชันนารีประจำประเทศสยาม ในต้นปี ค.ศ. 1890 จนถึงช่วงเวลาที่ท่านป่วยหนักจนต้องเดินทางกลับบ้านเกิด ในกลางปี ค.ศ. 1918 เพื่อพักรักษาตัว (ท่านต้องเดินทางตามลำพังเพราะภรรยาต้องอยู่ดูแลลูกๆ ในวัยเรียนที่แคนาดา) ในครั้งนี้ท่านต้องหยุดพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลในระหว่างทางถึงสามสัปดาห์ น้ำหนักตัวของท่านลดลงเหลือเพียง 44 กิโลกรัมเท่านั้น (จากน้ำหนักปกติ 68 กิโลกรัม) หลังจากถึงบ้านแล้ว ท่านก็ต้องเข้ารักษาตัวในโรงพยาบาลที่นั่นอีก ท่านได้ถึงแก่กรรม ในต้นปี ค.ศ. 1919 ด้วยวัยเพียง 52 ปี

คุณสถิติวน คิง ได้รวบรวมลำดับเวลาของครอบครัวนายแพทย์บริกส์ไว้ดังต่อไปนี้

- | | |
|--------------------|--|
| ค.ศ. 1845 | ครอบครัวบริกส์ อพยพจากประเทศอังกฤษมาถึงเมืองโทรอนโต แคนาดา |
| 1 มีนาคม ค.ศ. 1867 | วิลเลียม อัลเบิร์ต บริกส์ ถือกำเนิดที่เมืองโทรอนโต |
| 1 มีนาคม ค.ศ. 1883 | วิลเลียม เอ บริกส์(เมื่ออายุครบ 16 ปี) ประกาศตัวรับเอาพระเยซูคริสต์เป็นพระ |

- ผู้ช่วยให้รอดและเป็นพระเจ้าของเขา
- กรกฎาคม ค.ศ. 1885 วิลเลียม เอ. บริกส์ เดินทางไปจาไมกา ในหมู่เกาะเวสต์ อินดีสเพื่อทำงานกับคณะมิชชันของอังกฤษเป็นเวลาหนึ่งปี
- ค.ศ. 1886 – ค.ศ.1890 วิลเลียม เอ. บริกส์ เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยนิวยอร์กและจบการศึกษาเมื่อวันที่ 25 มีนาคม ค.ศ. 1890 จากคณะแพทยศาสตร์ ท่านมีส่วนร่วมในงานของมิชชันกรุงนิวยอร์กตลอดเวลาที่ท่านอยู่ที่เมืองนี้
- 27 มกราคม ค.ศ. 1890 วิลเลียม เอ. บริกส์ ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการมิชชันโพ้นทะเลของคริสตจักรเพรสไบทีเรียนแห่งสหรัฐอเมริกา ให้ไปปฏิบัติงานกับลาวมิชชัน ของประเทศสยามในฐานะแพทย์มิชชัน
- 2 เมษายน ค.ศ. 1890 นายแพทย์บริกส์แต่งงานกับ น.ส.อลิสอัลเบอทา แฮมิลตัน เพื่อนนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก
- 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1890 นายแพทย์บริกส์และภรรยาออกเดินทางจากสหรัฐอเมริกาเพื่อมาปฏิบัติงาน ณ สถานมิชชันเมืองละครของคณะลาวมิชชันแห่งประเทศไทย
- ธันวาคม ค.ศ. 1890 นายแพทย์บริกส์และภรรยาเดินทางมาถึงเมืองละครและได้รับช่วงงานแพทย์และงานประกาศพระกิตติคุณพระเจ้าต่อจากศาสตราจารย์นายแพทย์แซมมวลซี.พีเพิลส์ ในทันที
- 23 มีนาคม ค.ศ. 1891 คุณอลิซ บริกส์ ถึงแก่กรรมด้วยโรคปอด คุณอลิซในขณะนั้นมีอายุประมาณ 24 – 25 ปี และเพิ่งแต่งงานกับนายแพทย์บริกส์ได้ประมาณปีเดียวเท่านั้น
- ตุลาคม ค.ศ. 1892 คุณแอนนาเบล คิง เดินทางมาถึงสถานมิชชันเมืองละคร ใน ฐานะครุมิชชันนารีของลาวมิชชันแห่งประเทศไทย
- มิถุนายน ค.ศ. 1893 นายแพทย์บริกส์ได้รับมอบหมายให้ไปเปิดสถานมิชชันเมืองแพร่
- 22 กันยายน ค.ศ. 1893 นายแพทย์บริกส์เข้าพิธีแต่งงานกับคุณแอนนาเบล คิง ที่เมืองบางกอก หลังจากนั้นทั้งสองท่านเดินทางถึงเมืองแพร่ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1893
- 28 ธันวาคม ค.ศ. 1894 คุณแอนนาเบล ให้กำเนิดบุตรชายคนแรกที่เมืองแพร่ แต่ต่อมาบุตรคนนี้ได้เสียชีวิตด้วยโรคบิด ขณะมีอายุประมาณหนึ่งขวบครึ่ง
- 18 พฤษภาคม ค.ศ. 1897 คุณแอนนาเบล ให้กำเนิดบุตรชายชื่อ อัลเบิร์ต เอ็ดการ์ บริกส์ ที่เมืองละคร
- 28 ธันวาคม ค.ศ. 1898 คุณแอนนาเบล ให้กำเนิดบุตรชายชื่อ เดเนียล วิลสัน บริกส์ ที่เมืองโทรอนโตขณะที่ครอบครัวอยู่ในระหว่างการหยุดพักยาวครั้งแรก
- พฤศจิกายน ค.ศ. 1899 ครอบครัวบริกส์กลับจากการหยุดพักยาวถึงเมืองละคร
- 18 พฤษภาคม ค.ศ. 1900 ครอบครัวบริกส์ออกเดินทางจากเมืองละคร ไปรับงานใหม่ที่เมืองเชียงราย
- 9 ธันวาคม ค.ศ. 1900 คุณแอนนาเบล ให้กำเนิดบุตรสาวคนแรกที่เมืองเชียงราย ชื่อ แมรี แคทเธอริน
- 24 พฤศจิกายน ค.ศ. 1902 นายแพทย์บริกส์ ได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกของ
The Royal Geographic Society
- 5 ธันวาคม ค.ศ. 1903 คุณแอนนาเบล ให้กำเนิดบุตรสาวคนที่สอง ชื่อว่า เฮเลน วิคทอเรีย
- 30 พฤศจิกายน ค.ศ. 1905 คุณแอนนาเบล ให้กำเนิดบุตรชายอีกคนหนึ่ง ชื่อ คล้าก แมคคอฟฟี
- เมษายน ค.ศ. 1906 ครอบครัวบริกส์ทั้งเจ็ดคน ออกเดินทางจากเชียงรายเพื่อไปหยุดพักยาวครั้งที่อเมริกา ระหว่างทางนายแพทย์บริกส์ได้ป่วยหนักจนเข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลในฮ่องกง เป็นผลให้เดินทางถึงบ้านต้องล่าช้าออกไปหลายสัปดาห์
- 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1906 ครอบครัวบริกส์เดินทางถึงเมืองแวนคูเวอร์ แคนาดา เพื่อให้ นายแพทย์บริกส์หยุด

- พักรักษาตัวที่นั่น หลังจากนั้นครอบครัวบริกส์ได้เดินทางไปเยี่ยมครอบครัวของคุณแอนนาเบล ที่รัฐอิลลินอยส์ ประเทศสหรัฐอเมริกาและกลับมาตั้งหลักปักผ่อนที่เมืองโทรอนโต ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1907
- ตุลาคม ค.ศ. 1907 นายแพทย์บริกส์ได้ไปเยี่ยมผู้สนับสนุนหลักของท่าน คือ คริสตจักรเพรสไบทีเรียนโอเวอร์บรุคแห่งกรุงฟิลาเดลเฟีย รัฐเพนซิลวาเนีย สหรัฐอเมริกา เพื่อรับเงินบริจาคจำนวน 16,000 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งคุณเอลิซาเบธ เกสท์ และบุตรทั้งสี่คนของท่านมอบให้เพื่อเป็นค่า ก่อสร้างโรงพยาบาลในเมืองเซียงรายเพื่อเป็นที่ระลึกถึง คุณจอห์น บี. เกสท์ สามีผู้ล่วงลับ
- 20 พฤศจิกายน ค.ศ. 1907 อเดลลา แอนนาเบล บริกส์ ผู้เป็นบุตรคนที่ 7 ของครอบครัวบริกส์ ได้ถือกำเนิดที่เมืองโทรอนโต
- กรกฎาคม ค.ศ. 1908 คุณแอนนาเบลได้นำบุตรชายคนโตสองคนคือ อัลเบิร์ต(อายุ 11 ปี) และวิลสัน (อายุ 9 ปี) ไปเข้าโรงเรียนสำหรับลูกของมิชชันนารีที่ปฏิบัติงานต่างประเทศซึ่งเป็นโรงเรียนประจำในเมืองวูสเตอร์ รัฐโอไฮโอ สหรัฐอเมริกา เด็กทั้งสองคนได้อยู่แยกจากครอบครัวและเรียนหนังสือที่นี้เป็นเวลากว่าสามปีครึ่ง
- 4 กันยายน ค.ศ. 1908 ครอบครัวบริกส์ทั้งหกคนออกเดินทางจากเมืองแวนคูเวอร์เพื่อกลับประเทศสยาม
พฤศจิกายน ค.ศ. 1908 ขณะเดินทางด้วยเรืออีกประมาณหนึ่งสัปดาห์ จะถึงเมืองละคร อเดลลา (บุตรคนสุดท้อง) ขณะนั้นอายุประมาณหนึ่งขวบได้เสียชีวิตลง ร่างของเธอถูกฝังที่เมืองละครคอน
- 15 มกราคม ค.ศ.1909 ครอบครัวบริกส์ทั้งห้าคนเดินทางถึงบ้านที่เมืองเซียงราย หลังจากที่ย่างเท้าไปเกือบสามปี
- 17 กุมภาพันธ์ ค.ศ.1909 เริ่มงานก่อสร้างโรงพยาบาลโอเวอร์บรุคในเมืองเซียงรายปลายปี ค.ศ. 1911 งานก่อสร้างโรงพยาบาลโอเวอร์บรุคแล้วเสร็จ
- 7 มกราคม ค.ศ. 1913 นายแพทย์บริกส์พร้อมครอบครัวเดินทางออกจากเซียงรายกลับอเมริกาเพื่อหยุดพักยาวเป็นครั้งที่สามในครั้งนี้นี้คุณแอนนาเบลจะอาศัยอยู่ที่เมืองแวนคูเวอร์กับลูกสามคน คือแมรี่ (อายุ12ขวบ) เฮเลน (อายุ9ขวบ) และคลีลา (อายุ 7 ขวบ) เพื่อดูแลลูกๆ เข้าโรงเรียน
- 18 กรกฎาคม ค.ศ.1913 บุตรชายสองคน คืออัลเบิร์ต (อายุ 16 ปี) และวิลสัน (อายุ 14 ปี) มาอยู่ร่วมกับแม่และน้องๆที่เมืองแวนคูเวอร์เป็นครั้งแรกในรอบห้าปีที่ครอบครัวได้อยู่กันพร้อมหน้า
- กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1914 ครอบครัวบริกส์ได้ย้ายเข้าอยู่บ้านหลังใหม่ที่เพิ่งสร้างเสร็จในเมืองแวนคูเวอร์บ้านหลังนี้มีชื่อว่า “บ้านดอย”
- 21 เมษายน ค.ศ. 1914 นายแพทย์บริกส์เดินทางออกจากเมืองแวนคูเวอร์เพื่อกลับเซียงรายตามลำพัง โดยทิ้งให้ครอบครัวของท่านพักอยู่ที่บ้านดอย ท่านเดินทางถึงเมืองเซียงรายเมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ.1914 รวมใช้เวลาเดินทาง 75 วัน
- 7 สิงหาคม ค.ศ. 1914 เริ่มงานก่อสร้างอาคารพระวิหารของคริสตจักรที่ 1เวียงเซียงราย

- 22 มิถุนายน ค.ศ. 1916 บุตรชายคนโต คือ อัลเบิร์ต ถูกเกณฑ์เข้ารับราชการทหารเพื่อปฏิบัติการสู้รบ ใน สงครามโลกครั้งที่ 1 ขณะเมื่อเขาอายุ 19 ปี เขาเสียชีวิตในการสู้รบในประเทศ ฝรั่งเศสเมื่อวันที่ 28 สิงหาคม ค.ศ. 1918
- 22 กรกฎาคม ค.ศ. 1917 ประเทศสยามประกาศเข้าร่วมรบกับฝ่ายสัมพันธมิตรในสงครามโลกครั้งที่ 1
- 31 ธันวาคม ค.ศ. 1917 พิธีมอบถวายอาคารพระวิหารของคริสตจักรที่ 1 เวียงเชียงราย อาคารหลังนี้ใช้เวลา ก่อสร้างกว่าสามปี
- มีนาคม ค.ศ. 1918 หลังพิธีมอบถวายอาคารพระวิหารประมาณสองเดือนเศษ นายแพทย์บริกส์ก็ได้ เดินทางออกจากเชียงรายเพื่อการหยุดพักยาวที่บ้านของท่านในเมืองแวนคูเวอร์
- พฤษภาคม ค.ศ. 1918 ในระหว่างการเดินทางกลับบ้าน นายแพทย์บริกส์ได้เข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล มาทิลดาบนเกาะฮองกง ท่านออกจากโรงพยาบาลเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม ค.ศ. 1918 เพื่อขึ้นเรือกลับบ้าน
- 3 มิถุนายน ค.ศ. 1918 นายแพทย์บริกส์ เดินทางถึงบ้านที่เมืองแวนคูเวอร์ในวันเดียวกันนั้น The London Gazette ได้ออกประกาศว่า เนื่องในโอกาสครบรอบวันพระราชสมภพ ของ พระมหากษัตริย์แห่งราชวงศ์อังกฤษจึงมีพระบรมราชโองการแต่งตั้งนายแพทย์วิลเลียม อัลเบิร์ต บริกส์ ผู้เป็นแพทย์มิชชันนารีประจำประเทศสยามให้ดำรงตำแหน่ง Officer of the Most Excellent Order of the British Empire เนื่องในการปฏิบัติหน้าที่สงครามเป็นผลสำเร็จดียิ่ง
- 22 มกราคม ค.ศ. 1919 นายแพทย์บริกส์เข้าพักรักษาตัวในโรงพยาบาลกลางของเมืองแวนคูเวอร์เพราะป่วยหนัก
- 23 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1919 ขณะที่นายแพทย์บริกส์ยังคงนอนพักที่โรงพยาบาลท่านได้รับมอบ เครื่องราชอิสริยาภรณ์ The Badge of officer of the British Empire ต่อหน้า วิลสัน บุตรชายคนรอง
- 24 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1919 นายแพทย์บริกส์ได้ถึงแก่กรรม ขณะที่ท่านเหลือเวลาอีกไม่กี่วัน ก็จะมีอายุครบ 52 ปี เรือยว้งของท่านได้ถูกฝังไว้ที่ Mountain View Cemetery ในเมืองแวนคูเวอร์